
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

KIS ADVENTBÓL NAGY ADVENTBE

1Timóteus 3,16

2019. DECEMBER 1

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Ézsaiás 9, 1-7.

Imádkozzunk: Köszönjük, mennyei Atyánk, hogy egybegyűjtöttél bennünket erre az adventi vasárnapra. Kérünk, hogy a szent ünnepi készületünket Igéd világosságával, Szentleked hatalmával áldd meg! Erősítsd meg boldog reménységünket is az úrvacsora közösségében. Köszönünk mindent, amit Tőled kaptunk, köszönjük az életünket megsegítő áldásokat, a vigasztalásokat, a gyógyulásokat, erőket, életünk örömeit, de legfőképpen azt a boldog hitet és reménységet, hogy szüntelen Jézus Krisztusra tekinthetünk, és tudhatjuk, ha az övéi vagyunk, akkor Ővele együtt mindent nekünk ajándékozol, ha az övéi vagyunk, akkor szeretetedtől semmi sem szakíthat el. Nyisd meg hát szívünket Igéd számára, erősítsd hitünket, növeld szeretetünket. Krisztusért, aki eljött érettünk, meghalt érettünk, feltámadott és megnyitotta nekünk az utat az örökkévaló országba, kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: Minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe. (1Timóteus 3,16.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ádvent – adventek – elején mindig eszembe jut egy különös eset. Pénztárhoz álltam sort egy boltban, lassan haladtunk. A mellettem álló sorban egy édesanya állt nagy, teletömött kosárral. Vele egy 4-5 éves izgága lurkó. Szegény édesanyának elég volt éppen a nagy bevásárló kosarat tartani, nemhogy még a gyereket is a szemhatáson belül tudni. Ugyanis, ahogy az lenni szokott, a 4-5 éveseknek ilyenkor támad elköborlási kedve. Ám a fiatalasszony édesanyai ügyességgel benyúlt a kosarába és kivett egy csillagformájú peracet, odanyomta kisfia kezébe. Mindjárt csend lett. S nagy nyugalommal araszolgattunk tovább a sorban. Aztán hallok egy hangot: Anyu, nem lehetne ezt meghosszabbítani? Na, milyen mohó kölyköt ez – gondoltam magamban. Anyuka is csodálkozott, megkérdezte: mit, kisfiam? S jött a válasz: ezt az adventet! Én pedig ebbe az egyszerű gyermekszóba nyomban belehallottam minden emberszív kívánságát. Költöttem is rá egy verset a Kis karácsony - Nagy karácsony dallamára, így: Kis adventből Nagy adventbe vezet minket Isten kedve. Mert úgy-e, erről volna szó?! Adventben a prófétai ígéretet beteljesedésére emlékezünk, és álmélkodással csodáljuk Isten véghetetlen szerelmét. De nem ennyi az advent.

Ahogy az elmúlt heti evangelizáción is hallottuk: az a Jézus Krisztus, aki eljött, testet öltött, megfeszítettetett, meghalt, feltámadott, felült az Atya Isten dicsőségébe, ez a Jézus újra eljön majd. Tehát van egy másik advent, az pedig a nagy advent. Hogy ez úgy lesz-e, ahogy ez a gyermek akarta a boltban, vagyis az időt hosszabbítjuk, toldjuk, nem tudom. Ma erre hajt a világ. Lám, advent már legalább szeptemberben elkezdődött, a karácsony is folytatódni fog majd januárban az ajándékok visszaváltásával vagy cseréjével. Sőt, új nagypénteket is kitaláltak, van már Black Friday, ez lett mára nagypéntek, amikor lehet rohanni, s főleg digitális készülékeket vásárolni. A tudatunkat is ekként hosszabbítják ezek a dolgok. És minderre – nem elítélőleg mondom – tényleg vevők vagyunk, hiszen szeretnénk ilyen esetlen módon is hosszabbítani a kis adventet, a megtörtént adventet egészen az örökkévalóig.

De azt hiszem, inkább mégis zökkennünk kell, átlépnünk és nem átcúsoznunk a kis adventből a nagy adventbe. Ebben fog bennünket a felolvasott Ige segíteni. Még egyszer felolvasom ennek a szakasznak az utolsó részét, ahol azt mondja az apostol: »minden versengés nélkül nagy a kegyesség eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvételét dicsőségben.« Hat tétel vagy inkább vers. A görög újszövetség szövegében nem folyó-sorban állnak, hanem versbe szedve. Feltehetően egy szép ének volt ez az apostoli korban volt, ezt énekelték az első keresztyének. Minden versengés nélkül – mondja az apostol. Mások úgy fordítják: nyilvánvalóan, megvallottan, kétségkívül, valóban. Vagyis teljes egyértelműséggel. Egy titokzatos szó áll itt, a homológia szó képzett alakja, ez pedig azt jelenti, hogy egyetértéssel ugyanazt

mondani. Például, amikor a római katolikusok találkoznak és azt mondják, egymásnak: Dicsértessék az Úr Jézus!, akkor tudhatom, hogy a római katolikusok egyet mondanak. Amikor a reformátusok azt mondják, hogy: Áldás, békesség!, tudom, hogy ők reformátusok, és egyféle módon köszönnek egymásnak. A homológia az identitást kifejező kulcsmondatokat jelenti. De homológiának nevezték régen a hitvallást is, azt, ahogyan a keresztyének kifejezték a hitüket. Az Apostoli hitvallást homológia. De homológiának nevezték azt is, amikor a gyülekezet együtt, közösen istentiszteleten énekelt. Egy szájjal, egy szívvel, egy lélekkel, egyet mondani-énekelni, nos, ez azt is jelenti, hogy egyet is gondolni, mert itt a logosz szó szerepel, a logosz pedig nem a szánkából kiszaladó szót jelenti, nem berbételést vagy a bömbölgést, hanem a megfontolt, meggondolt szót. Most azt mondja az apostol Timóteusnak: erre tanítsd a gyülekezetet!

Hat egyszerű kis tételt sorol, és meg is rendülök, mikor ezeket olvasom. Mert ha valami megkérdezne, mondd csak el, hogy mi a keresztyénség, mi a keresztyénség lényege, mi a te hitednek az esszenciája? -vakárnám a fejemet és ilyeneket felelnék: nézd, tegnap hallottam a rádióban egy prima, kitűnő néprajzost és vallástörténészt, aki háromezer éves távlatba visszavetette a keresztyénség egészét, s lám, annyi kis részlet van, amit el kéne mondani. Mire az illető azt mondaná: tudod mit, kapsz hat mondatot, hat célmondatot, hat kéttagos mondatot kapsz, ennyivel mondd el! A retorikában van egy újkeletű kifejezés, lift speech vagy elevator speech, azt jelenti, hogy beszállok a liftbe, és éppen ott van a vezérigazgató is, és nekem húsz másodpercem van arra, elmondjam neki, mit akarok. Csak ennyi, húsz másodperc, és élnem kell vele, mert soha többet azzal az emberrel nem fogok találkozni. Ez afféle retorikai feladat, hogyan tud az ember tömören összefoglalni dolgokat. Nos, tíz másodpercet kapsz, mondd el a keresztyénség lényegét! Ilyenkor bizony homológiát mondunk, és nem kezdünk el okoskodni arról, hogy külön bejáratú véleményünk is van a dolgról. Ez magyarázza azt is, hogy miért vették föl annak idején a Niceai Zsinaton a szent iratok közé Pál apostolnak ezt a levelét. Ha egyvégtében olvassuk ezt a levelet, csak csodálkozhatunk! Azzal kezdi az apostol, hogy kioktatja Timóteust, és tanácsokat ad ennek a fiatal munkatársának. Aztán felsorolja, hogy miféle szolgálatok szükségesek a gyülekezetben. Mintha Buda-hegyvidék szabályrendeletét olvasnám. (Még nincs ilyen, de ha kell, csinálunk. Egyházkerületi szabályrendelet és egyházi törvény viszont van, és azokban szépen le van írva, hogy milyen illetékességek és hatáskörök, szekciók és frakciók vannak az egyházban. Utána arról ír az apostol, hogy a szolgatársak miképpen viselkedjenek egymás iránt, továbbá a püspök, meg a diakónus és a presbiter és özvegyek – volt egy ilyen szolgálat az ógyházban! - hogyan viszonyulnak egymáshoz, hogy jól menjen a szekér. Aztán hallunk a generációkról is; fiatalok és idősek hogyan viselkedjenek egymással. Meg a háztársak is, férj és feleség, továbbá a gyermekek, a háztartási alkalmazott (régen rabszolgának nevezték), ki hogyan tegyen. Minderre pedig mondhatnánk, hogy ugyan minek ez a Bibliába?! Hiszen a szerepek, posztok, funkci-

ók korról korra változnak, múlandóság alá vannak rekesztve. Mi is megannyi nagy civilizációs fordulatokon mentünk már keresztül. Ugyan, miért tették bele az atyák ezt a levelet a bibliai kánonba? talán azért, mondhatnánk, mert mégiscsak örökérvényű az, amit egymás megbecsüléséről mond az apostol. Sőt még fokozom is. (Igaz, mondták már, hogy mi papok ne politizáljunk, de most fogok.) Intelek titeket, mondja az apostol korábban, hogy tartsatok könyörgéseket a királyokért és minden méltóságban levőkért! Na, ez a retrográd Pál! Ahelyett, hogy arra buzdítana, hogy váltsuk le a kormányt és kergessük el az összes minisztert és politikust! Sőt, az egész ENSZ-et egy úszó jégtáblára kellene tenni, aztán Greta Thunberg majd ellöki őket az Északi sark felé, hadd dideregjenek egy kicsit! De nekünk azt mondja az apostol, hogy imádkozzunk értük! Jaj, micsoda ósdi szöveg ez! Mínek ez a kánonba? Az ám, csakhogy közben ilyeneket mond az apostol (most egy-két részletet olvasok): Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson (1Tim 2,4). Vagy: egy az Isten, egy a közbenjáró, és Isten és emberek között az ember Jézus Krisztus, aki önmagát adta váltságul mindenekért (1Tim 2,5).

És sorolhatnám tovább. Nos, vélhetnénk, azért vették fel az atyák ez a levelet a kánonba, mert miközben azt apostol tanácsait olvassuk, aközben oda-oda szökkik a szemünk elé egy-egy csodálatos ige. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön! Én ilyen magamtól nem találnék ki, kedves testvérek! Legyünk őszinték, mikor ezt halljuk, hogy Isten azt akarja, hogy minden egyes ember üdvözljön, a románok nem nagyon szoktak eszünkbe jutni. S nyilván, amikor egy román hallja ezt, neki biztosan nem a bozgor jut eszébe rögtön. De itt ez áll: minden ember! S még ökumenikus is lehetek. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön. Bevegyük a katolikusokat? A baptistákat, pünkiket? És ha megkérdézzük őket, hogy a reformátusokat beveszik-e? – mit mondanak vajon? Nagy Ige ez, testvérek, magától ilyen nem talál ki az ember. Nagy logosz ez, és áldott homológia! Nos, amit itt olvasunk, ez a hat kis tétel, most erről fogok röviden szólni még. S máris mondhatnánk, hogy szent döntés volt annak idején, Niceában, hogy felvették a kánonban ezt a levelet! Mert miközben arról szól ez a levél, hogy a kedves ifjú Timóteus hogyan viselkedjen illedelmesen, itt van a Szentháromság Isten nagy titka is!

Én azonban mindezt fordítva látom. A titkok nem azért vannak itt, mert az apostol úgy gondolta, hogy szép szentenciákkal kicsit megfűszerezi a tanácsait. Éppen fordítva! Isten világában fordítva van mindez. Ez a nagy isteni kinyilatkoztatás, az Isten üdvözítő tettének ez a fölfoghatatlanul nagy föltárlukozása, ez állítja fénybe a mi kis múlandó életünket. Tehát nem úgy van a dolog, hogy tele a kamra, és a polcokon elől van az, ami sokszor kell, hátul pedig, ami ritkán kell, aztán ahogy turizunk a polcon, ide-oda rakosgatva a dolgokat, egyszercsak előbukkan valami nagy érték: öreganyám rézmozsara! Hát ez hogy került ide? És akkor felidéződnek a régi történetek, hogy például, amikor én Nagybecskereken öreganyám térdén ültem és törtem a borsot... és az egész életünk! Jaj de jó, hogy ez megkerült. Úgy egyébként nem kell. Sok-

szor vagyunk így a nagy igékkel. Rájuk nézünk, nahát fantasztikus, de jó, hogy hallom-olvasom, hogy még megvan; úgy egyébként nem kell! Aztán visszatekintünk a helyére és éljük tovább az életünket. De Pál – értsétek meg! –, Pál fordítva teszi. Az a keresztyén életnek a dinamikája, hogy a legkisebb múlandó, percnyi dolgot is az örökkévaló fényében nézzük. Vagyis nem a mi múlandó életünket, tűnő perceinket, kis-ádvéntjeinket hosszabbítgatjuk, hogy elérjünk majd az örökkévalóig (létrát támasztunk a holdnak, rakjuk a fokokat, csak elérünk egyszer odáig!), hanem az örökkévaló lép be a múlandóba. Ez a testet öltés nagy titka! Isten világossága felragyog a sötétségben, az pedig nem a mi kis gyufalángunk, gyertyafényünk vagy mobiltelefon villogónk, és mik ebbe az isteni fénybe állunk bele és kezdjük átalakítani, rendezni az életünket, és így készülünk a nagy ádventre. Kálvin János híres sorát az Institutio-ból – *meditatio futurae vitae* – így szokták fordítani: elmélkedés az eljövendő életéről. Tehát meditáció szót elmélkedésnek szoktuk fordítani. Pedig ez a szó inkább készülést jelent. Azt amikor fölkészül valamire az ember, ezért végig gondolja, mire van szüksége, mit kell összeraknia, mi számít és mi nem. Nos tehát: ádvént készülés az eljövendő életre. Segítsen hát bennünket ez a hat rövid szó. Mindenik szóhoz odateszem, hogy miképpen vonatkozik ránk is.

1. Azt mondja az apostol: ez a kegyesség vita felett álló, egyértelmű, valóságos nagy titka: *Isten megjelent testben*. Nem régi emlék ez, hogy valamikor az Ige testet öltött, hogy volt egy bébi-Jézus, és a bébi-Jézus felnövekedett, és tizenkét éves korában a templomban csodálatos dolgokat mondott, aztán megismerte az éhséget, szomjúságot, és sírt is; és egy felöltő ruhája volt, és nem volt hová lehajtania fejét; és hogy ezt az ő testét megtörvén-megtörték és meggyalázták a kereszten és megsemmisítették, de ez a test föltámadt. Ennél többet akar ezzel mondani Pál, éppenséggel azt, hogy az Örök Ige a mi testünkben jelent meg. Az én testemben jelent meg, és mindenben hasonló lett hozzám, kivéve a bűnt. És az Ő testében, amely az én testem, eleget tett a bűnért. Ezért mondja Pál a Galata levélben: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Gal 2,20) *Megjelent az Isten testben!* - forgasd a szívedben az az ígét így: megjelent a mi testünkben, az én testemben, ebben a 21. századi, elpuhult, átlagéletkornál messze többet élt, de mégiscsak nyomorult, múlandó emberi testben jelent meg, mert lelkestől, testestől akar megváltani, és mert a te tested az Isten csodálatos teremtménye.

2. Aztán így folytatja az apostol: *megigazított lélekben*. A Szentlélek Isten igazolta Jézus Krisztust. Igazolta úgy is, hogy akik hallották Őt (és akik az evangéliumokban olvassák Őt, és akik az igehirdetés emberi szavain keresztül hallják az Ő szavait), azok nem mondhatnak mást, mit a régiek: úgy beszél, mint akinek hatalma van – teljhatalom van a szavában – , és nem úgy, mint az írástudók (Márk 1,22), nem úgy, mint a papok, teológiai doktorok, akadé-

mikusok és 293-ikusok, hanem mint akinek Istentől nyert teljes hatalma van. A Jézus szava áttöri a szív burkát, és megtalál a legtávolabbi ponton is, ahova elrejtőztél Isten megmentő szava elől. És igazolta Őt a Szentlélek csodái által is, mert vakok láttak, a süketek hallottak, a sánták jártak, az ördögök megmenekültek. És legkiváltképpen igazolta Őt a Szentlélek, mert feltámasztotta Őt a halálból; vagyis vindikálta, igazolta, igazságot szerzett neki. Krisztust megfeszítették, mert Isten fiának nevezte magát. A római levélben így magasztalja az apostol: hatalmasan megbizonyított Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által (Róma 1,4)

3. *Megláttatott az angyaloktól*, mondja harmadjára, vagyis csodálják az angyalok. Milyen megrendítő, hogy karácsony éjjelén megnyílt az ég és angyalsereg jött, hogy beletekintsen abba a nagy titokba, ahogyan Isten Fia testben eljön közénk és majd igazolja őt a Szentlélek. (1Péter 1,12) Angyalok ámulnak az eget királya érkezten, és feltámadásának is angyalok az első tanúi.

4. Majd így folytatja *hirdettetett a pogányoknak* és hittek benne a világban. Én ma ezt a kettőt szeretném hangsúlyossá tenni. Igen, igen, tudjuk, elmondjuk, olvastuk az Apostolok cselekedeteiben, hogy az apostolok a szélrőzsa irányába elmentek evangéliumot hirdetni. Minden pogánynak hirdették az evangéliumot. És roppant harcokat vívtak, hogy tehessék, és hitelesen tehessék. De most nem a régi történetet mondjuk – csak tizenkét szavunk van, csak tíz másodpercünk van –, most magunkra kell mondani ezt így: hirdettetett nekünk is! Miért ülünk mi itt? Vajon azért, netán, mert egyszerre csak kipattant a szívünk mélyéről valami öt-hatszáz éves, kis eldobott hagyomány-magvacska? Vagy mert hirtelen, ki tudja hogyan, eszünkbe ötlött, hogy na, hát eljövünk ide a Bőszörményi útra, és itt leszünk tagjai ennek a vallási klubnak? Hiszen a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által. Mi módon hallhatnánk mi is (vagyis mimódon juthatnánk hitre), ha nem hirdetik nekünk az ige? Hirdettetett Krisztus a pogányoknak – nekünk (mondjuk ezt ujjongó alázattal!). Idézzük csak fel Ézsaiás jóvendölését: az Úr először megalázta Zebulon és Naftali földjét (ez a régi Izrael két legészakibb törzse, megsemmisültek, eltűntek), majd folytatja: »de nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van; hanem aztán megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát.« Tehát már Ézsaiás is arról jóvendölt, hogy az evangélium, az Isten üzenete túlrad azokon, akik várták, és elérkezik azokhoz, akik nem is várták, elérkezik hozzánk. Ezért mondja Pál a Római levélben nekünk, gójoknak (mert mi gójok vagyunk): ne kevélykedj, ne dicsekedj a régi nép ellen, mert kitöretel te is (Rm 11,18). De ugyanez végzetetlen örömmre kell indítson minket. A 16. század egyik legszebb katekizmusa, a Heidelbergi Káté ezt a feleletet adja arra a kérdésre, hogy mi az igaz hit: „nemcsak az a bizonyos megismerés, melynél fogva igaznak tartom mindazt, amit Isten az Ő igéjében nekünk kijelentett, hanem egyszersmind az a hitbéli bizodalom is, melyet a Szentlélek gerjeszt bennem az evangélium által...” És itt jön az, amit ma sze-

retnék kihangsúlyozni! A Káté szépen mondja, nagy vigasztalás van benne: Isten nemcsak másoknak, hanem neked is, nemcsak másoknak, hanem nekem is megigazulást, feltámadást és örök életet ajándékoz ingyen kegyelemből, Jézus Krisztus érdeméért. Tehát: nemcsak másnak, nekem is... Ezt fejezi ki ez a régi himnusz is. Tessék elképzelni egy kis-Ázsiai gyülekezetet, olyan embereket, akik nem tartoztak ők a régi néphez, így nekik Ézsaiás, Ezékiel, Mózes, Dávid csak afféle obskúrus zsidó nevek voltak. Ám elérkezik hozzájuk az evangélium és ez eltölti őket azzal az örömmel, hogy a világmindenség nem gazdátlan, hanem a teremtő Isten, akinek különös gondja van az emberre, értük is elküldte Krisztusát. Nemcsak másoknak, nemcsak a kiváltságosoknak, nemcsak a hosszú ideje várakozóknak, nemcsak a profi vallásosoknak – vannak professzionista vallásosok! –, hanem nekem is igazságot, feltámadást, életet szerez Krisztus.

5. *Hittek benne a világon*, mondja az apostol, idézve a himnuszt. Ezt pedig hadd fordítsam meg a Káté logikája szerint. A 16. század – nem tudok jobb kifejezést – kollektivistá korszak volt. Közösségben éltek az emberek, és általában is az emberi közösségeknek sokkal több ága-boga, köteléke volt mint ma, tagoltabb is volt a társadalom, az összetartozás is nagyobb volt. A 16. században gyalog kellett menni mindenhova, mégis olyan tömeggyűléseket tartottak, ahova százezer, százötvenezer ember összegyalogolt. Nem összebuszoztatták őket, hanem összegyalogoltak két, három négy napi járóföldről is. A skótok Skót-felföldről két hétig gyalogoltak, míg leértek Edinburgba, hogy öt percig hallhassák John Knox prédikációját. A reformáció is tömegmozgalom volt. Egy ilyen világban, ha egy ember azt tudta mondani, hogy nemcsak másoknak, hanem nekem is szólt Isten, valami roppant nagyot fejez ki, evangélium-íze van ennek a belátásnak. Vagyis Isten nemcsak nekik, másoknak, hanem nekem is adott kegyelmet. Bevett engem is Isten az üdvözültek seregébe. Tudjátok, milyen megrendítő fölismerés ez! Bevett engem is Isten, fölférek a szekérre, nem tudtak róla lelődni! (Hány ilyen jelenet van, látom, mikor szegény emberek futnak, hogy elérjék a villamost. De van disznó villamosvezető, aki akkor csukja be az ajtót, mikor mi éppen odaérünk, és menetrend szerint megy tovább. De van rendes is, aki kinyitja a már bezárt ajtót is! Hát Isten rendes villamosvezető, megvár, és fölférsz, és beférsz. Óriási!

De a 21. században ezt meg kell fordítani. Mi olyan mértékben kezdtük fölmagasztalni a privát szférát, hogy észre sem vettük, jól bekaptuk a horgot, és a vallásból is magánügyet csináltunk. A vallás magánügy, abba ne szóljon bele a párttitkár; a vallás magánügy a kommunisták se szóljanak bele; a vallás magánügy, a liberálisok se szóljanak bele, és a FIDESZ se szóljon bele; senki ne szóljon bele, mert a vallás magánügy. Annyira magánügy lett a vallás, hogy magad maradtál vele. Nem vetted észre? Annyira magánügy lett a vallás, s annyira belsőséges lett, annyira nincs hozzá senkinek semmi köze, hogy már lassan te se tudod, hogy mi közöd van neked a saját hitedhez! Hittek benne a világon – mondja az apostol. Vagyis nemcsak te hiszel, más is hisz, nemcsak

te vagy a Krisztus gyermeke, más is a Krisztus gyermeke, nemcsak magadnak tudod mondani, hogy imádkozzunk – fejedelmi többesben - , hanem van kit megkérd, hogy imádkozzon érted, és van kit megkérd, hogy imádkozzon veled, és van kire ráterheld lelked bánatát, aggodalmát, gyötrelmét, örömét, dicsőségét és áldását. Ezért én szívesen megfordítom a Heidelbergi Kátét, így: Isten nemcsak nekem, hanem másoknak is... adott hitet. Hisznek benne a világon.

6. Ez a mi keresztyénségünk nagy titka: Isten megjelent - az én testemben; megigazított a Szentlélektől – és igazságot szerzett nekem. Látták az angyalok megszületni és föltámadni, - hogyne látnám én is! Hirdettetett a pogányoknak - nekem is! És hisznek benne a világon - nemcsak én, mások is. *És felvitetett dicsőségbe!* Ez az utolsó mondat, ez a mi nagy ádentünk, ez a mi nagy várakozásunk oka: ha eljön értünk az Úr, felvisz bennünket az örökkévaló dicsőségbe (János ev. 14). Ámen